

פניני ביה"לוי

שע"י ביה"כ "בית לוי", רח" ויוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

וערך מספרו החדש של הרב שליט"א פניני בית לוי - חלק ב

לרכישת הספר חייגו | 0586666447 | 0507658052

מאמר הרב

פרנסה משמים

התורה מפרטת בפרשה את כלי המשכן. אחד מהם זה השלחן - וייעש את השלחן עצי שטים, אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קמתו. השלחן כנגד הפרנסה, כמו שכתוב - שלחן בצפון מנורה בדרום. מנורה היא החכמה, אור זה תורה. והשלחן נמצא בצפון כל הפרנסה של האדם תלויה בשלחן, שם היה כל השפע שבא לכל אחד ואחד מעם ישראל. אבל יש כאן דבר חשוב מאד שאפשר ללמוד מהשלחן שהיה בבית המקדש. הוא למעשה נותן לנו את האמונה בקב"ה שהוא זן ומפרנס לכל בלי שום דאגה, אף אחד לא צריך לדאג לפרנסה. ראינו שלש פעמים שכתובה המלה "תמיד". פעם ראשונה בנרות - בפרשת תרומה כתוב "להעלות נר תמיד". למרות שכתוב תמיד, המצוה היא בלילה. צריך שהמנורה תהיה דלוקה מתחלת הלילה עד סוף הלילה. פעם נוספת - כתוב לגבי הקרבן "עולת תמיד". מה הגדר של החיוב? אחד בבקר ואחד בערב. אחד מהכהנים מקריב את העולה בבקר ובין הערבים. הפעם השלישית היא בלחם הפנים. אומרת התורה: "ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד". יש מצוה שלחם הפנים יהיה תמיד על השלחן. מה המשמעות של המלה תמיד? כל רגע, בלי הפסקה. עד כדי כך שכשהכהנים היו מכניסים את הלחם לשבת הבאה - היו שני כהנים מושכים את הישן ושני כהנים אחרים שמים את הלחמים החדשים. וכל זה למה? כדי שלא יהיה רגע אחד על השלחן בלי לחם.

לכאורה זה פלא. בשלשה מקומות התורה אומרת "תמיד", גם לגבי המנורה וגם לגבי העולה וגם לגבי לחם הפנים, ובשני מקומות זה לא תמיד. המנורה דולקת רק בלילה ואת הקרבן מקריבים בבקר ובערב, וכשאנחנו מגיעים לשלחן, התורה אומרת: "ונתת לחם לפני תמיד". פה הפשט תמיד, לגמרי. השאלה היא למה? מה ההבדל? למה דוקא כאן זה תמיד, ואלו לגבי הנרות והקרבן זה לא תמיד? אם זה תמיד, עשרים וארבע שעות כפול שבוע, אז גם במנורה ובקרבן היה צריך להיות תמיד.

אומר הגאון הרב שלמה קלוגר זצ"ל, ופה אנחנו הולכים ליסוד עצום שיכול להסיר מאתנו את כל הדאגות. אם נבדק על מה אנשים דואגים, נגלה שעל הפרנסה. נוסעים לפה, נוסעים לשם, כל אחד רוצה להיות בטוח בפרנסה. הולך לעבד, הולך להיות שכיר, הכל כדי להרויח כסף. אדם דואג. ולמה הוא הולך לעבד? כי צריך אכל, יש ילדים, יש אשה, צריך לדאג להם, צריך להאכיל אותם. ואם לא, מה יהיה? מי יתן להם לאכל? מי ידאג להם? אולי ח"ו מותו ברעב?

באה התורה הקדושה ואומרת - תסיר את כל הדאגות ממך, לחם נמצא על השלחן תמיד - עשרים וארבע שעות ביממה, כל השבוע. גם כשמחליפים את הלחם, מוציאים ומכניסים, אין רגע אחד שבשלחן חסר לחם. אומר הרב שלמה קלוגר שזה

בא ללמד אותנו שהקב"ה דואג תמיד לפרנסת כל אחד מעם ישראל. עשרים וארבע שעות ביממה הקב"ה חושב על האדם איך לתת לו את הפרנסה. כל רגע ורגע בשבוע הקב"ה דואג לאדם ולכל אחד. גם לחיות. שלכל אחד תהיה פרנסה, ושלא יחסר לאף אחד מה לאכל. יש יותר ויש פחות, אבל למעשה, מי שנותן את השפע ואת הפרנסה זה רק הקב"ה. לעולם לא יחסר לאף אחד מה שנקצב לו בראש השנה.

זה מה שהשלחן בא ללמד אותנו. תמיד יש לחם, לא צריך לדאג. בכל עת ובכל שעה יש לאדם מה לאכל, לא שמענו שאנשים מתים ברעב. אין דבר כזה, תמיד יש מה לאכל. אולי פעם היו ספורים, אבל אלה דברים יוצאי דופן. בדרך כלל פרנסתו של האדם מגיעה מהקב"ה. אדם שב"ה זוכה לפרנסה, זה לא בגלל הכשרון, הכח, העמל והשעות הנוספות, אלא בגלל שהקב"ה קצב בראש השנה מזונות לכל אחד. רק מזה אדם מקבל למשך כל ימות השנה. וזה מה שנותן לנו מבט אחר. קודם כל נוציא כל דאגה מלבנו. מה שהקב"ה קצב, בנדיא שנקבל את זה עד הפרוטה האחרונה.

יש את הפסוק: "פותח את ידך" שמדבר על הפרנסה ואומרים אותו שלש פעמים ביום. הגמרא במסכת ברכות אומרת - כל האומר תהלה לדוד בכל יום שלש פעמים מבטח לו שהוא בן העולם הבא. מה זה "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון"? זו הפרנסה שהקב"ה דואג לה. בפסוק "פותח את ידך" יש שבע תבות, ועשרים וארבע אותיות. 24 כפול 7 - הפרנסה של האדם מצויה. פה הקב"ה אומר לכל יהודי - אל תדאג, אני נותן פרנסה 24/7, ואתה מקבל מה שמגיע לך.

היה יהודי שב"ה הצליח, הקים בית, אבל הוא לא הסתדר בפרנסה. הוא עבד בכמה סוגי עבודות ולא הצליח. חמותו אמרה לו: "יש לך כשרון טוב. כבר כמה פעמים עזרת לאשתך להכין חלות, עוגיות. יש לך כשרון להכין מאפים, ראיתי את זה כבר כמה פעמים. כדאי לך לפתח קונדיטוריה. אשתך תעזר לך, ואתה תראה שתזדקק כמה חדשים אתה תהיה מספר אחד". ענה לה: "מאיפה יש לי כשרונות?" והיא אמרה לו: "כדאי לך". הסכים החתן והלך לעשות שאלת רב.

היה לו רב שהיה פוסק לו בכל דבר וענין. הוא שאל את הרב: "האם הרב חושב שעלי לפתח את העסק הזה? יהיו לי הצלחה ופרנסה?" אמר לו הרב: "פרנסה לא תלויה בכשרון. אתה חושב שכל מי שיש לו קונדיטוריה יש לו כשרון? זה הכל סיעתא דשמיא. תפתח, אבל תדע לך שכל הפרנסה תבוא לך רק מן השמים". הוא פתח את העסק, במשך הזמן התחיל להכין מאפים טעימים. יש לקוחות, איזו פרנסה, ממש הפלא ופלא. הלך היהודי לרב שלו ואמר לו: "יישר כח על ההכרה".

זה מה שהשלחן בא ללמד אותנו. תמיד יש לחם, לא צריך לדאג. בכל עת ובכל שעה יש לאדם מה לאכל... אדם שב"ה זוכה לפרנסה, זה לא בגלל הכשרון, הכח, העמל והשעות הנוספות, אלא בגלל שהקב"ה קצב בראש השנה מזונות לכל אחד

המשך

בעמוד 3 <<

מאין יבוא עזרי

עכשיו? שאלו אחיו היהודים את מר "ישועת השם". "מה זאת אומרת?" שאל לעברם בפליאה, "גם עכשיו, בשערי המשרפות, אני קובע ואומר, זועק וקורא: ישועת השם כהרף עין! אפילו חרב חדה מונחת על צווארי, ועד טיפת דמי האחרונה אזעק: ישועת השם כהרף עין!".

הנה הם כבר נכנסים לתאים המעשנים, ובעוד רגע תיסגר הדלת החשמלית. כל היהודים נדחקים הכי קרוב לדלת, למרות שברור כי לא ניתן להימלט, והדלת תינעל במנעול חשמלי עוצמתי ואז יפעילו הנאצים את הגז הנוראי, ובתוך דקות אחדות יהפכו אותם לקדושים שעלו השמימה על קידוש השם... ואז, רגע לפני סגירת הדלת, נפל לשומר הנאצי שבפתח פתק מהכים. פתק, סתם פתק, שנהדף עם הרוח כמה מטרים לאחור.

"יהודון מלוכלך!" הלם השומר בקת הרובה על מר "ישועת השם", "לך תרים לי

ב ית הכנסת במנצ'סטר, אנגליה, שעת ערב מוקדמת. יהודי תלמיד חכם ירושלמי שנקלע למקום לתפילת מנחה שיגרתית, התפלא מאוד לנוכח ה"קדיש יתום" שאחריה. הקשיש היושב במזרח נתן קולו בקדיש רועם ונלהב, כשעיניו עצומות בחוזקה, הוא מתנועע בשארית כוחותיו, וכל משא שנותני שואג עמו "יתגדל ויתקדש" בהתלהבות עצומה... האורח הביט בפלא בעיניים משתאות, אך התבייש לשאול, הן הוא זר כאן. כשנשנה המחזה בסוף תפילת ערבית, לא הצליח לכבוש את סקרנותו והחליט לפנות אל הקשיש ולשואלו לפרטיו הענייני.

הוא קרב אל הקשיש, שאל לשמו, ערך עמו היכרות ראשונה, ואחר כך פרש את תמיהתו ופליאתו וביקש הסברים מניח דעת על הקדיש הנלהב והכל כך לא שיגרת. "שב, טייערער איד", השיב לו הקשיש בנועם, "אספר לך את סיפורי האישי, וכבר תבין..." אמר, והצית עוד את סקרנותו של האורח. לימים, סיפר האורח וציטט מילה במילה את סיפורו של הקשיש והסיפור במלואו לפרטיו מובא בספר "ברכי נפשי":

היו אלה הימים הנוראים ביותר עלי חלד, כשיבשת אירופה בערה ונחילי דם יהודי זרמו בחוצותיה. הצורך הנאצי ימח שמו פעל במהירות ובדייקנות לחתור אל "הפתרון הסופי", מתוך מגמה להכחיד כל שם ושארית לכה היהודי. ארובות העשן בתאי הגזים היוו עדות אפילה ואכזרית, למשרפות האימתניות שפעלו בחריצות, מעלות מליוני יהודים על מזבח עקידת קידוש ה'.

אותו יהודי הגיע גם הוא למחנות העבודה, לשלב המקדים שלפני מחנות ההשמדה. קשה לתאר את המראות, הדעת לא סובלת והקולמוס לא יוכל לבטא את המחזות הקשים. יהודים בעלי שיעור קומה עבדו בפרך, נתונים למרמס הקלגסים וסופגים מכות בזו אחר זו. האבידות בנפש היו דבר שבשיגרה, איש לא ידע האם ישוב בערב לדרגשו או שהיום הוא יומו האחרון... אלה היו ימים בהם חשו יהודים כי זהו סוף העולם, כך ממש ולא במליצה. הרעב הצובט, המחלות הרבות, התנאים הנוראיים, עבודות הפרך והמשלוחים להשמדה, לא הותירו אפילו שביב אופטימיות, זיק של תקווה.

"סירבתי להישבר", סיפר הקשיש בעיניים דומעות, "למרות כל המראות, התחושות, המחזות והאסונות הכבדים - המשכתי להאמין" - הוסיף בקול מרוסק... זה לא היה קל, להתחזק באמונה בתוככי התופת. אך הוא הבין כמה חשוב דווקא כאן להתחזק באמונה, וכמה קריטי לחדד את ההבנה כי יש לו אבא שבשמים שנמצא איתו כאן. רק העובדה שברור כי גם בתוככי החשיכה הוא יכול להישען ולהתרפק על הידיעה כי אביו שבשמים מקיים בו "עמו אנוכי בצרה", נתנה לו כוחות, העניקה לו יכולת להתמודד.

כדי שלא לשכוח את המסר הזה, דיגל לעצמו את ארבע המילים "ישועת השם כהרף עין", עליהן היה חוזר ללא הרף. לארח כל אנוחה, לנוכח כל גופה, עם כל קרקור רעב - היה עונה לעצמו ולחבריו באותן ארבע מילים נצחיות: "ישועת השם כהרף עין". הדבר כבר הפך לסימן ההיכר שלו, עד שכבר הפסיקו לכנותו בשמו והיו קוראים לו "ישועת השם...". אך הוא לא נפגע מכך, ההיפך, היה גאה. "אכן, אני מאמין כי השם עימנו כאן, בתוככי המחנה" - היה אומר לסובביו, "ובלי ספק: ישועת השם, והם כבר ידעו להשלים במקהלה את המילים הבאות: "כהרף עין!", ואף הוא היה נענה לעברם ואומר: "אכן, התחזקו נא באמונה, כי ישועת השם כהרף עין!".

ויהי לתקופת הימים, אין ויהי אלא לשון צער... - ביום מן הימים הוכרז כי על כל חברי הבלוק להתייצב בשורה עורפית, כי עובריים ל"מקלחת המרכזית". היהודים האומללים כבר ידעו מה הכוונה, כבר הבינו לאן הם מובלים. הארובות הגבוהות והעשן המיתמר מה"מקלחות" לא הותירו מקום לספק - אכן, היום בא גורלם למסור נפשם על קידוש השם...

הם הובלו בשורה מסודרת, כשבחזית ומאחור מפקחים עליהם שומרים נאצים חמושים, לבל יחמוק אי מי מהשיירה, לבל יימלט יהודי בחזרה לארץ החיים. הנה הם כבר עומדים בשערי המשרפות ונכנסים בזה אחרי זה... "נו, מה אתה אומר

כדי שלא לשכוח את המסר הזה, דיגל לעצמו את ארבע המילים "ישועת השם כהרף עין", עליהן היה חוזר ללא הרף. לארח כל אנוחה, לנוכח כל גופה, עם כל קרקור רעב - היה עונה לעצמו ולחבריו באותן ארבע מילים נצחיות

את הפתק ותחזור מיד!". בצעדים מדודים, יוצא היהודי מתא הגז לעבר הפתק הסורר, כשהשומר מזרוז לרוץ אחר הפתק המתגלגל עם הרוח. הוא גוחן לעבר הפתק, תופסו ובא להשיבו אל החייל הנאצי, אלא שבדיוק אז לחצו כבר על המתג החשמלי הנועל את הדלת, והיא נסגרה... מר "ישועת השם" עומד מחוץ לדלת הנטרקת ומשיב את הפתק לנאצי השומר. הלה מנסה להודפו פנימה, אך הדלת חשמלית והיא נסגרת בעוצמה.

היהודי נותר בחוץ, ומבעד לסדק האחרון של הדלת הוא שומע את אחיו זועקים רגע לפני עלייתם על המוקד: "א קדיש'ל פאר אונז, א קדיש'ל פאר אונז!" - אל תשכח לומר קדיש אחרינו! ואז הדלת נסגרה לגמרי. הם בפנים - מסרו נפשם על קדושת ה', ה' יקום דמם. הוא בחוץ - חיינו נתונים לו לשלל... הקשיש סיים את סיפורו האישי, ניגב את הדמעות שכבר לחלחו את קצוות זקנו, נאנח ואמר:

"נו, עכשיו הבנת למה אני אומר קדיש כה נלהב על מי שהייתי אמור להיות ביניהם ולעלות עימם השמימה? או ריבוננו של עולם, הוסיף באנוחה, "נקום נקמת דם עבדיך השפוק...". "אוי, ישועת השם כהרף עין", שב הקשיש על ארבע המילים שהיו לו למשען ומחסה בימים הקשים, "הרי ראיתי זאת בעיניים, והיום - בראותי אנשים מודאגים, לחוצים, צרות עוברות עליהם, קשיים ומשברים - אני משיב לעברם באותה מטבע לשון ואומר: הריני עד כי ישועת השם כהרף עין! התחזקו באמונה, דעו כי יש מנהיג לבירה, יש בורא עולם שקובע ומכוון את סאת הצרות של כל אחד ואחד, ואם תתחזקו באמונה - בוודאי תיושעו.

לא מעט אנשים יודעים לחשוב על רעיונות. רבים עוד יותר יודעים לתת עצות. אבל לא הרבה אנשים מוכנים לקום ולעשות. מדוע? פרשת שבוע, 'ויקהל', היא לכאורה פרשה תמוהה. בפרשת 'תרומה' פירטה התורה את כל כלי המשכן, עד לפריטי פרטים. והנה בפרשתנו חוזרת התורה בפירוט על כל הכלים, עם תוספת מילה אחת - 'ויעשו'. מדוע לחזור על כל פרטיה שוב, בתיאור הביצוע?

התורה מלמדת אותנו, שאמנם כדי לתכנן צריך מחשבה בכיוון הנכון, אבל כדי לבצע, צריך תוספת רוח חדשה. בלי מסירות נפש מצד העושה, והרבה סיוע משמים, שום דבר לא יתבצע. מהיכן מביאים את הגבורה, ואת הנכונות להתמסר עד כדי כך, התשובה היא - אמונה. כשרעיוני אינו רק סיעור מחשבתי חולף, אלא אידיאל שחודר לתוך עצם חיינו, לזרימת הדם שלנו, ואנו דבקים בו בכל מאודנו, אז נקבל גם את הכוחות לקום ולבצע. טוהר האמונה והכונה, הוא אשר נותן את הכח לעשות, ולזאת זכה אותו קשיש, לאמונה שהובילה אותו להצליח לעשות, עברו וגם עבור אחרים.

לע"נ
שמעון שטרית
בן מסעודה ז"ל

לע"נ
אברהם אבהורן
בן גינינה ז"ל

לע"נ
רפאל פואה
בן רוזה ז"ל

לע"נ
בנימין בן טאוס
ז"ל

לע"נ
אסתר בת חנה
ז"ל

לע"נ
הרבנית חסיה
ליליאן בת
סוליקה ע"ה

לע"נ
עמנואל בן יקוט
ז"ל

לי להעלות. איך באה לי פרנסה בגלל שהעליתי את המחירים?!"
אמר לו הרב: "עכשיו אני אגלה לך את הסוד, ותזכר אותו כל ימי חייך. אם הייתי אומר לך תוריד את המחירים, מה היית עושה? באמת היית מפרסם - במקום ארבעים שקלים - עשרים שקלים לקילו. וכל הזמן היית חושב - אני עושה מבצעים, אני מושך את הלקוחות, עשיתי משהו, כל הקליינטים אצלי. אני לכדתי את כלם דרך הפרסומות. היית זקוק את כל הזכויות לעצמך. אני רציתי לעקור את זה מהשרש, שתבין שאתה לא עושה שום דבר. אתה לא קשור לפרנסה. אמרתי לך תעלה את המחירים, וידעתי שבגרע שתעלה את המחירים ותראה שאנשים לא באים, מה תעשה? תרים את העיניים לשמים תגיד - רבוננו של עולם, תראה אילו מחירים, אף אחד לא בא במחירים האלה, אני סומך עליך. תביא לי פרנסה. ואני בטוח שזה מה שעשית".

אמר לו היהודי: "הרב צודק במאה אחוז. כשהעליתי את המחירים ותליתי את השקלט, ישבתי וקראתי תהלים. אמרתי - בורא עולם, עם המחירים האלה, רק אתה מסדר לי פרנסה. וכך באמת היה. תוך שבועים-שלושה, בגלל שהיהודי הזה האמין שבדרך הטבע אף אחד לא יכנס אליו, הוא נשא עיניים לשמים ואמר - בורא עולם, אתה זן ומפרנס והוא זכה לפרנסה."

זה הסוד של הפרנסה, לדעת שהכל תלוי בקב"ה. לכן יש לנו את השלחן שהיה בבית המקדש ובמשכן, "לחם לפני תמיד". כל הזמן יש לחם, כל הזמן יש פרנסה, לכל אחד ואחד, בלי דאגה, בלי ריצות, בלי שום דבר. הקב"ה דואג, זן ומפרנס. אלא מה? צריך השתדלות. התורה אומרת: "למען יברכה בכל מעשה ידיך אשר תעשה". השתדלות מינימלית. אבל רדיפות ושעויות נוספות, את זה התורה לא מבקשת. אם בן אדם עושה השתדלות, שידע שיש לו ברכה. אנהני צריכים להאמין שהקב"ה זן ומפרנס ולא מזניח אף אחד אפילו לרגע אחד כמו שאמרנו - 24/7. אם יהודי יאמין, בודאי שהפרנסה שלו תהיה מצויה, ובשפע גדול. ושהקב"ה בע"ה ישפיע עלינו שנוכל להרגיש ולהודות ולהלל תמיד, אמן ואמן.

בברכת שבת שלום, הרב אברהם עטיה

עברה חצי שנה ואותו יהודי הגיע לרב בפנים נפולות. "מה קרה?" שאל אותו הרב. ענה לו: "מה אני אגיד לרב. מישוהו תלה שלט ממול הקונדיטוריה שלי שעליו רשום: 'בקרוב תפתח קונדיטוריה'. כתוב את השם שלהם. מדבר ברשת שיש לה חניות בכל הארץ. אני לא יכול להתחרות אתם. מה יהיה? זה ענין של כמה ימים. הם באמצע השפוצים, כשיסימו הם יפתחו קונדיטוריה. מה יהיה על הפרנסה שלי?" אמר לו הרב: "אני אתן לך עצה, פתרון טוב. תעלה את כל המחירים בעשרה שקלים, ותפרסם את זה בגדול. אם עד עכשיו מכרת קילו בארבעים - תמכר קילו בחמשים". אמר היהודי: "על אחת כמה וכמה?!" אמר לו הרב: "אני את שלי אמרתי".

לאותו יהודי הייתה אמונת חכמים, שמע לדעת תורה, וזה מה שהוא עשה. עבר חדש והוא גלה שזה לקח לו את הפרנסה. עכשיו נפתחה שם גם מסעדה. בשלט היה כתוב שהם מוכרים שם כל מיני מאפים ועוגות חוץ ממה שיש במסעדה. מי שרוצה יכול לקנות מאפים. הלך היהודי שוב לרב. אמר לו הרב: "עכשיו אני מציע לך לתלות שלט שמודיע שאתה מעלה את המחירים בעוד עשרה שקלים. במקום חמשים - ששים". אמר לו: "אוי ואבוי, עכשיו אף אחד לא יסתפל עלי בכלל. עד עכשיו היו נכנסים איזה שנים-שלושה, עכשיו גם אלה לא יכנסו". אמר לו הרב: "זה מה שאני מציע לך".

עשה היהודי כדברי הרב ופרסם שהוא מעלה את המחירים. הרב אמר לו לבוא לעדכן אותו אחרי חדשים-שלושה איך הולך. הוא לא בא, אלא רק אחרי חצי שנה. הוא בא לרב כלו קורן מאשר, שמח. שאל אותו הרב: "מה קרה?" אמר לו היהודי: "למה לא באתי? עמוס. כל החנות מלאה. אנשים באים, נכנסים, יוצאים. ב"ה איזו פרנסה. יש קונדיטוריה פה, יש מסעדה, מוכרים אבל לא יאמן כי יספר. תוך שבועים-שלושה מאז שהייתי אצל הרב - אין לי זמן לנשם. לכן לא באתי לרב. פלא פלאים, איזו פרנסה, ב"ה". אמר היהודי: "שאלה אחת יש לי לשאל את הרב. הרב אמר לי להעלות את המחיר, זה נגד ההגיון, זה נגד השכל. במקום שהרב יגיד לי להוריד את המחירים, הרב אמר

קנייני התורה

קניין ל"ט - נושא בעול עם חברו

בספר יהושע (יהושע ד, ט) מתואר, שאחד מכל שבט לקח, בציוויו ה', שנים עשר אבנים ע"מ להציבם בגלגל. לשם מה? לזכר נס חציית הירדן, למען ייראו הגויים מה' ויזכר לדורות הבאים הנס שעשה ה' עמנו. ובגמרא (סוטה לד.) שיערו, שכל אחת מהאבנים שוקלת כארבעים סאה. ומקובל על ידם, שמשא שאדם נושא בעצמו על כתפו, הוא שליש משאו שנושא כשמטעונו אחר.

הפירוש הוא, שאם אחד יכול להרים רק אבן במשקל 40 סאה, ויש לפניו אבן במשקל 120 סאה, חשבון פשוט מגלה, שצריכים שלושה בני אדם כדי להרימה. אך והפלא ופלא, ישנה מציאות שטבע הבורא, והיא, ששני אנשים מרימים יחד משקל כפול 3! פשוט נעלמו להם 40 סאה! לימדונו רבותינו, כשאדם נושא בעול עם חברו, הוא עוזר לו הרבה יותר ממה שמקובל לחשוב!

וצריך להבין, מדוע חז"ל לא אמרו "נושא בעול חברו"? מהי התוספת הזו "עם" חברו? נשוב אחורה בזמן למצרים העתיקה, לשעבוד מצרים. עם ישראל נאנק תחת הגזירות של בג"ץ, סליחה... פרעה. ואז הגיע מושיע רבינו. "ויגדל משה, ויצא אל אחיו, ויקרא בסבלתם". (שמות ב, יא) אומר המדרש (תנחומא שמות, ס"ט) "מהו 'וירא'? שהיה רואה ובוכה בסבלותם ואומר: 'חבל לי עליכם, מי יתן מותי עליכם', שאין לך קשה ממלאכת הטיט, והיה נותן כתפיו ומסייע לכל א' וא' מהן".

תהיתם מדוע משה, שהיה בעל קשרים בצמרת המצרית כנווד, לא פשוט ישב בקבינט החרטומי בישיבת הממשלה ופנה לפרעה בעניין ביטול הגזירות ואיים בפירוק הממשלה? פשוט בא, מול העיניים של עם ישראל, ומסייע פיזית לכל אחד ואחד! האם לאחרונה ראינו את חברי הכנסת החרדים נותנים את ידיהם תחת אוזיקי המשטרה הצבאית להראות כמה הם בצער על גיוס אחיהם? על אף כוונתם הטובה, יש הבדל עצום בין לפעול מאחורי הקלעים לבין לפעול מול

כזה ראה וקדש,
אין הגר"י קולדצקי
שליט"א לא ישן על
המיטה מאז ה-7
באוקטובר עד היום,
כל זמן שחטופיו
שבויים בעזה, כמה
נח זה נותן לחטופים
שנחשפו לעניין
בתקשורת?!

עיניהם של הנאנקים תחת העול.

התחושה שהם רואים שלא עוזבים אותם נלחמים בשבילים ומרגישים את כאבם, מפיחה בהם תקווה שהם לא לבד. זה משמח אותם ברמה כזו, שייתכן שמשא יצר אצל העבד שכוחותיו אפסו, רענון נפשי שכביכול גרם לו לשאת מה שנפשית לא יכול היה לשאת קודם לכן! צריך להבין, שלעזור ליהודי מאחורי הקלעים זה חסד, אבל אם עוזר ליהודי החוזה בנשיאת עולו, הנפשי והגשמי האיש, על ידך, זו מעלה גדולה יותר! (בשונה ממתן צדקה, בה מתן בסתר עדיף יותר מאשר מתן בפני העני, שבושה היא לו) (רמב"ם, הל' מתנות עניים, פ"ה הל' ז'-י"ד) ובכך מה מרוויח? הוא משמחו בכך, נותן לו כוח נפשי להתמודד, וכמובן מפתח בעצמו רגישות לזולת.

זה ההבדל בין נושא בעול חברו, לבין נושא בעול עם חברו! וכזה ראה וקדש, אין הגר"י קולדצקי שליט"א לא ישן על המיטה מאז ה-7 באוקטובר עד היום, כל זמן שחטופיו שבויים בעזה, כמה כח זה נותן לחטופים שנחשפו לעניין בתקשורת! כשאדם מרגיש על גופו או נפשו את צער חברו, הוא מפתח רגישות לזולת ברמה הגבוהה ביותר, וזה מסייע לקניין התורה. כיצד? ישנם המקיימים מצות חסד עם האחר שהרי כתוב "ואהבת לרעך כמוך", שזה נובע מיראת שמים וזה חשוב מאוד, אך מה קורה כאשר איני רגיש לחבר? לפעמים עלולה יראת השמים להירמס תחת הרגש, למשל, כאשר אתה רואה אדם שאתה כועס עליו עומד בגשם ומחכה לטרמפ, לפעמים מידת הכעס עלולה לגבור על "ואהבת לרעך"! אך אם בנוסף לירא"ש הוא גם רגיש לזולת? כאן ודאי רגישותו תעביר על מידת הכעס. נמצא, שמקיים מצוות עשה וקונה את התורה בזכות רגישותו לזולת!

הרב עמירם טובי הי"ו

להזמנת הרצאות לזיכוי הרבים - חייגו 053-3156363

לשמיעת השיעורים בקול הלשון - חייגו 03-6171111, הקישו 7 ואז 956363

יצא לאור הספר שרבים חיכו לו

פניני בית לוי - חלק ב' על המועדים ופרשיות השבוע

וורטים נדירים
מהלכים מאלפים
סיפורים מחזקים
ושיחות שלא אור מעולם

משיחותיו של

הרה"ג **אברהם עטייה שליט"א**
רב קהילת בית לוי בבית וגן

הספר ערוך בשפה השווה לכל נפש,
אברכים ובעלי בתים,
מגידי שיעורים ועוד

ניתן לרכוש עם
**הקדשה
מעוצבת**
ע"ג הספר

אוצר
לשולחן המנוח

ניתן להשיג אצל המחבר: 0586666447 | 0507658052 | 029664455. אצל אורי: 0505340701
במייל ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

הרב עמרם טובי
הרצאות בחזרה אחרת

הפלאות, אצטאות, פלאים
אקסולאטיב ואינקס
פסולות, אצטאות, פלאים

השכן התנ"כי
אתולתא דנאולת
סיף ולות ישמעאל

מוחלץ ענין ישיבות, סמינרים, בתי כנסת,
מרכזים קהילתיים, כנסים, אירועים וחגי ביתא

"לראות את הבורא בחוש!" (אלה ש)
"מרתק, מדהים, ממליץ בחום!" (דוד מ)
"מי שלא ראה את זה - פשוט מפסיד" (נח מ)

להזמנת הרצאה:

053-315-6363 | Otubon1@gmail.com

בית לוי

**מקווה חדש ונקי
בסטנדרטים הגבוהים ביותר:**

מהודר בכל ההידורים ובתכלית הכשרות
לפי כל השיטות והחומרות
בהמלצתם ובפיקוחם של גדולי ישראל
נבנה ברמה גבוהה וביופי מיוחד
עובר נקיון יסודי מידי יום ביומו
ע"י חברת נקיון
המים מוחלפים בכל יום

לפרטים נוספים: 02-9664455
רחוב יוסף חכמי 48 מורדות בית וגן ירושלים

לתרומה לעלון לדיכוי הרבים, וכן להקדשות לרפואה להצלחה ולע"נ: 050-7658052
לקבלת העלון למייל ולכל נושאי העלון, יש לשלוח מייל לכתובת: ALON.BEITLEVY@GMAIL.COM